

[Erhard Jakobsen]

som det med rette blev fremhævet, at Danmark har gjort en stor indsats for miljøet, må man ikke glemme, at det har Europa-Parlamentet sandelig også, og det er sådan nogle ting, man tænker på.

I kraft af den sprogbrug, der nu anvendes, vil Europa-Parlamentet ikke alene på det politiske felt – det er jo et politisk udvalg, man taler om – men også på miljøfeltet og det økonomiske felt få større chancer for at arbejde for større fællesskab. Det er det, det går på, slet ikke på de smuler, man har kastet til Europa-Parlamentet.

Men jeg vender tilbage til det i mit egentlige indlæg senere.

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Det er velkendt, at Parlamentet ikke er helt tilfreds med resultatet. Man har vel accepteret det som det, der nu kunne opnås, men det er velkendt, at man havde ønsket et andet.

Når hr. Ivar Nørgaard siger, at jeg bagatelliserer det, som rent faktisk foreligger, vil jeg gerne have, at hr. Ivar Nørgaard påpeger, hvad det er for fejl, jeg har begået, hvor det er, jeg har citeret forkert den tekst, som foreligger, om der er tale om noget som helst andet, end at Parlamentet skal høres to gange, og at der er mulighed for at vedtage med kvalificeret flertal, når man er enig, men med enstemmighed, når man ikke er enig. Jeg vil gerne have, at hr. Ivar Nørgaard præciserer, hvad der er forkert.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

For det første sagde hr. Tørnæs i sit indlæg, at der er tale om en forenkling. Man skal være meget dygtig for at opfatte det, at man skal gå den kæmpeomvej at benytte denne bureaukratiske metode, som en forenkling.

For det andet er der ikke kun tale om, at man fortsat skal vedtage noget med enstemmighed som tidligere. Det, der er det nye, er, at Parlamentet får indflydelse på, om en sag skal afgøres med kvalificeret flertal eller med enstemmighed. Det er Parlamentets reaktion i anden omgang, der bestemmer, om Ministerrådet kan vedtage sagen med enstemmig-

hed, for sagen er nemlig den, at Parlamentet kan forkaste forslag, der er vedtaget med kvalificeret flertal, og så kan de kun gennemføres med enstemmighed. Altså får Parlamentet den indflydelse, at det bestemmer, om det skal vedtages på den ene eller den anden måde.

Jeg har fremhævet, at Parlamentet kan bruge denne metode som et middel i sin forfatningskamp, fordi det kan spille sammen med et af de lande, der ikke er med i det kvalificerede flertal, og som derefter kan blokere beslutninger sammen med Parlamentet. Det er en afgørende forskel fra, hvordan det er i øjeblikket.

Så vil jeg endelig sige: hvis det nu virkelig var, som de herrer, der forsvarer det her, siger bagatelliserende, hvorfor i alverden skulle de andre lande så ikke acceptere, at det blev slettet? Hvis Danmark virkelig havde fået sine sager 100 pct. igennem, hvorfor i alverden skulle de så ikke tage imod et tilbud fra os om at sige: slet det hele; vi er godt tilfredse uden nogen ændringer i Romtraktaten?

Det er klart, at det er at stille sagen på hovedet at sige, at dette er Danmarks sejr. Vi er tvunget ind i nogle forhandlinger, som vi slet ikke ønsker at deltage i, og så har regeringen rigtigt gjort det, at den har undgået de værste frygtelige ting, men den har stadig måttet slæbe nogle med hjem, som vi ikke bryder os om.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Selv om hr. Ivar Nørgaard forsøger at få det til at se ud, som om der ikke er tale om en forenkling, er der det rent faktisk. Fra det øjeblik Rådet vedtager sin fælles holdning og fremsender den til Europa-Parlamentet, skal Europa-Parlamentet svare inden tre måneder. Så har Kommissionen en måned til at overveje sin stilling, og derefter skal Rådet træffe beslutning inden for tre måneder. Det vil sige, at et forslag, der kommer fra Ministerrådet, vil kunne blive vedtaget inden for en periode af syv måneder.

Situationen er den i dag, at når Kommissionen fremsender sine forslag til Europa-Parlamentet, så kan Europa-Parlamentet nægte at komme med en udtalelse og dermed blokere den videre behandling af den pågælden-